

Людміла Кебіч

Рамонкавы світанак

Крыніца друкавання: Кебіч, Л. Рамонкавы світанак: Вершы / Людміла Кебіч
// Маладосць. — 2015. — № 7. — С. 53 – 54.

СЛУХАЮЧЫ ПАРЦІТУ № 25

Соф'і Губайдулінай

Віяланчэль і баян —
дзіўнае спалучэнне!
Боль незагойных ран
на залатым сячэнні.

Гукавы мікрамір —
выхад за свет паўтонаў!
Выплеск душы ў эфір
з новых зямных амбонаў.

Толькі жыццё, як грэх, —
гіне без анамалій.
Кліча-вяртае снег
нас да яго рэалій.

Сем таямнічых слоў:
Мудрасць — Ісус — Пакуты...
Рытмы халодзяць кроў
ад прадчування смуты.

Гучна сапе баян,
змоўкла аркестра світа.
Неапісальны стан:
Музыка... снег... парціта...

І ЎСЁ Ж

Калісьці была я каменьчыкам —
палявым шпатам,
не клянчыла і не кленчыла,
зярністая ўся, шурпатая.

Жыццё абцясала скоро —
цяпер гладышом пляскатым
ляжу на дне мора гора
і шторм не лічу за свята.

І ўсё ж — скалыхне глыбіні
які карабель вялікі —
лаўлю ў зарунелай ціне
бурбалак гонкіх блікі.

КОШЫК ЗОРАК

Я ад зорнага святла
да цябе праз лес ішла,
поўны кошык спелых зорак
аднаму табе нясла.

Пераблытаў нешта лёс
на шляху маёй душы,
і вачэй тваіх мароз
тыя зоркі патушыў.

Я вяртаюся адна
праз кашлаты лес густы
да нябеснага радна.
Толькі кошык мой — пусты.

СМАК ЛЯТАННЯ

Мяне абняў чужы мужчына,
і мне не сорамна было.
Адчула раптам —
за плячыма расце крыло.

Я столькі год з адным кульгала,
акантаваўшы свет акном,
між хмар шукаючы прагала,
ды вось яно!

Ён без назоўных мудраванняў
суняў патокі доўгіх слёз,
і ціхі парастак жадання
ўва мне прарос.

Гады самотных веславанняў
у цёпрых вытхнулі руках,
і я спасцігла смак лятання
на двух крылах.

ПАЭТКАМ

Бываюць жанчыны — жанчыны,
бываюць жанчыны — паэткі.
Жанчынам-паэткам мужчыны
трапляюцца годныя рэдка.

Навошта паэткі мужчынам,
(вядома мне з практыкі ўласнай),
калі ў іх заўжды ёсць прычына
самотнаю быць і няшчаснай.

Жанчыне звычайнай даволі
мужчыну здзіўляць пірагамі.
Паэтка ж імкнецца да волі,
вядзе дыялогі з Багамі.

Душы паэтычнай загадку
спасцігнуць амаль немагчыма,
ідуць па жыцці без аглядкі
і плачуць слязамі Айчыны.

Іх вершы самотныя льюцца
па цёмных начах без адхлання.
Яны менш за іншых смяюцца
ды больш за ўсіх — прагнуць кахання.

Я — ЖАНЧЫНА

Я — жанчына, у мяне
лёс мужчыны на далоні.
Захачу — і скалатне,
без пары пабеліць скроні.

Захачу — сплыве крывёй
ад кахання, жарсці, здрады
і зраўнуецца з зямлёй,
свету белаю не рады.

Захачу — у рог скручу,
адбяру імпэт і волю,
за ўсе крыўды адплачу,
прагу помстаю спатолю.

Захачу — сагну ў дугу...
Але даў Бог розум,
сілы цераз тысячы «магу»
дараваць і... латаць крылы.

РАМОНКАВЫ СВІТАНАК

Калі рамонкавы світанак
запаліць сонечны ліхтар,
пазбавіць вокны ад фіранак,
насустрэч дню адкрые твар;

калі ружоваю расою
абудзіць нават рэшткі сноў,
яшчэ расплеценай касою
страсе з бяроз цяжар вятроў;

калі, дапітая да донца,
схавае ноч вільготны бок;
калі агромністае сонца
асвеціць кожны закуток, —

адчуўшы свой апошні ранак,
душа запросіцца не ў рай,
а ў той рамонкавы світанак,
у любы сэрцу родны край.